

ASALT ASUPRA ROMEI ȘI RETUR

de Liviu Cangeopol

Ginta latină trece prin clipe grele. Niciodată în lunga istorie a bătrânului continent, relațiile României cu o țară occidentală n-au fost atât de precare în lipsa sforilor trase de o putere străină (Rusia bolșevică, Turcia otomană ori Germania nazistă). Pe fundalul unei prelungite perioade de jaf și invazie infracțională, un reprezentant al poporului român, subdiviziunea rom, a fost acuzat că a comis un act oribil, viol și jaf, în urma căruia o italiancă și-a pierdut viața. Cum crima se numără printre cele mai mediatizate știri ale patriei contemporane, nu vom insista asupra amănuntelor concrete, știute de cititorii intransigenți, ci mai mult asupra analizei de ansamblu.

La puțin timp după dezvăluirea gravei acuzații, ministrul român de Externe, Adrian Cioroianu (rețineți, vă rog, că are de făcut față și unui nume încărcat cu semnificații), a declarat că, dacă ar fi după el, țiganii ar trebui strânși cu arcanul, duși în pustia Egiptului și încarcerați în lagăre de muncă forțată cu regim penitenciar sever. Imediat, diferite personalități publice și organizații de profil au taxat declarațiile cioroiene ca fiind "de tip nazist". Nici presa internațională nu a ratat ocazia. Câteva zile mai târziu, dl ministru și-a cerut scuze, afirmând că și lui i s-au părut surprinzătoare. Ca un schizofrenic ieșit cu bine din criză.

Între timp, încurajați de opiniile cioroiești, italienii au prins a lua măsuri de capul lor, în ciuda recomandărilor europene, apucându-se să expulzeze cu șuturi în fund români de toate culorile, amenințându-i cu moarte violentă pe cei cu acte și boicotând micile afaceri cu specific. Cum lucrurile tindeau să scape la vale, pe teren a fost trimis de urgență C.V. Tudor, ca să aplaneze măgăriile. Demn de notat că bardul tricolor este un expert în materie, având el însuși o tinerete politică zbuciumată, pe durata căreia a preconizat adesea drept unică soluție de rezolvare a problemei rome execuțiile publice pe stadioane de fotbal și exterminarea forțată în lagăre de specialitate.

Odată ajuns la Roma, Gorgoro a intrat în conflict direct cu o nudistă de pe plajele politicii italiene, cu antecedente în familie, nepoată de-a lui Benito Mussolini, fascist înveterat. Iată ce fac nevoiile istoriei din om: considerat ani de-a rândul fascist, C.V. Tudor a ajuns să lupte ca un erou, pentru țiganii patriei, cu forțele extremiste occidentale. Încurajat de prezența unei asemenea somități, imigrantul român s-a simțit îndreptățit să-și continue opera. Potrivit unor relatări de la fața locului, un țigan a fost surprins în timp ce încerca să-i fure portofelul unui polițist italian în civil, iar altul a fost capturat asupra faptului, fugind din incinta unui restaurant fără să achite nota de plată, în valoare de 15 euro. Asupra acestui caz s-ar merita insistat cu câteva detalii, căci trei bărbați, dintre care un român și un albanez fără treabă, s-au luat după fugar, l-au bătut și i-au furat 100 de euro din buzunar drept despăgubire, susțineau ei, ceea ce a declanșat venirea poliției, care a constatat că românii reușiseră rara performanță de a infiltra infractori și în tabăra pârâtă și în cea a păgubașilor.

În tot acest timp, presa italiană nu a încetat o clipă să relateze cu exagerare și părtinire diferite cazuri de furtișaguri mărunte comise de cetățeni de proveniență română. Unii au furat niște cablu de cupru, ca să le fie pâinea emigrării și dorul de țară mai puțin amare, alții sustrăgeau curent de la stâlp fără să plătească, pentru că nu dețineau valută, iar într-o tabără ilegală de vacanță la cort, poliția a descoperit două motociclete furate, dar bine întreținute, și tot așa. Nimic major. Acum, dacă ar fi să comparăm impactul pe care l-au avut imigranții italieni în Statele Unite, măcar de pe la începutul secolului precedent, când fărădelegea urbană a crescut brusc, prin introducerea crimei organizate, a prostituției, a jocurilor de noroc măsluite, a protejării impuse, a șantajului, a asasinatului la comanda plătită, a traficului de droguri, a răpirilor de persoane, a estorcării de fonduri și a tot ce mi-a scăpat, dar poate fi găsit în enciclopedia nenorocirilor umane, scandalul făcut la adresa găinărilor mioritice de export ține de ipocrizie, disproporție și rea-credință.

În timp ce presa italiană își îndopa ca pe găște cititorii cu știri neplăcute despre invazia româno-romă, cea de la București publica statistici calmante despre impactul economic pozitiv. Astfel, potrivit reporterilor de la *Cotidianul*, muncitorii mioritici aduc Italiei un beneficiu de 11,3 miliarde euro anual, aproape un procent din Produsul Intern Brut. Totodată, o seamă de oameni de afaceri italieni desfășoară afaceri profitabile în patria noastră, neîmpiedicați de legi, de localnici ori de organele în

drept.

Ca spre a ilustra cu exemplu personal armonia care ar trebui să domnească între popoarele surori, un cetățean italian s-a deplasat în România, în toiul incidentelor, în vederea efectuării unei partide de vânătoare. La eveniment a participat și președintele Asociației Județene a Vânătorilor și Pescarilor Sportivi din Arad, Virgil Velin, care, profitând de un moment de neatenție, l-a împușcat pe italian în cap, omorându-l pe loc. *“Am crezut ca a fost o vulpe”*, a declarat cu tâlc patriotic dl. Velin. Ce interpretări vor da ziariștii și politicieni italieni accidentului nici nu încercăm să ne gândim.

Dorind să arate alegătorilor că nu stă cu mâinile în sân în fața tragediei, premierul român s-a deplasat la Roma, unde a avut întrevederi cu politicienii locului. Se pare că discuțiile n-au fost exagerat de fructuoase, căci dl Tăriceanu a avut cuvinte de critică la adresa gazdelor sale, pe care le-a declarat extremiste. Ceea ce l-a deranjat cel mai tare la primarul Cetății Eterne este ca *“A luat drept pretext o crimă oribilă comisă de o persoana care aparține unui grup restrâns și a extins responsabilitatea pentru aceasta asupra unui întreg popor.”* Ce mi-e una, ce mi-e încarcerarea în deșertul Egiptului.

Pentru a spulbera orice dubiu asupra modului în care autoritățile române își asumă responsabilitatea guvernării întregului popor, dl Tăriceanu a declarat că o parte din vina pentru invazia infracționalității româno-rome aparține autorităților locale italiene, care nu au asigurat asistență socială elementului infiltrat. *“În afara crimelor grave, există fenomene precum cerșetoria, prostituția, care sporesc sentimentul de nesiguranță. Dar în privința acestor lucruri, eu, în calitate de șef al Guvernului român, nu pot interveni”*, a declarat premierul liberal. Cum nici președintelui nu i se permite să intervină, reiese că infracționalitatea românească la export este un dat natural de care doar Dumnezeu mai poate fi făcut răspunzător.

Pe un ton teoretic, premierul a susținut că problema romilor nu poate fi rezolvată decât prin eforturi de integrare, *“care vor da roade abia peste mulți ani.”* Potrivit altor statistici, pentru integrarea romilor în societatea românească au fost investiți anual doi euro pe cap de minoritar. Cât pentru o bere și trei mititei. Ori semințe de floarea-soarelui pentru un meci cu prelungiri. Contravaloarea unui bilet la un film indian. O injecție cu Rudotel la rădăcina unui trunchi de copac retezat de furtună.

Până la urmă, dincolo de gargara politicianistă de gintă latină, singura consecință imediată a faptei numitului Nicolae Romulus Mailat, după cum reiese din blestemele consătenilor săi, este aceasta: *“De acum înainte nu vom mai putea fura în Italia!”* Cu transpunerea ei în practică: forțele invadatoare se vor îndrepta spre alte meleaguri.

Ca act de justiție internațională, pentru o vreme, orice țigan văzut prin Germania ori Olanda va ridica în sânul băștinașilor un val de ură la adresa italienilor.